

Een normale zwangerschap duurt veertig weken, maar zeven van de honderd vrouwen bevallen te vroeg. Dat is dertig procent meer dan vijftiengintig jaar geleden – wellicht heeft het ermee te maken dat vrouwen steeds langer wachten om aan kinderen te beginnen, en steeds vaker hun toevlucht nemen tot vruchtbaarheidsbehandelingen. En al heeft de medische wetenschap nog zulke rassen schreden vooruitgezet, een prematuur kind krijgen blijft ontzettend zwaar: je droom van een mooie zwangerschap en een wolk van een baby wordt compleet aan diggelen geslagen. Dossier Prematuurtjes: 'Soms fantaseer ik dat ik mijn kind een badje geef, hem zijn mooiste kleertjes aantrek, wacht tot mijn vriend thuis is – en dan op mijn fiets spring en nooit meer terugkom.'

Hilde Hebbinckuys (42) werd na meer dan vier jaar proberen zwanger dankzij ivf. De eerste weken had ze voortdurend bloedingen, maar alle tests bevestigden dat het goed ging met haar kindje. Op 24 weken kreeg ze een nieuwe routinecontrole. De gynaecoloog zag het meteen: er was iets mis.

Hilde Hebbinckuys «Ik voelde al een paar weken een soort spanning in mijn buik. Bleek dat mijn baarmoederhals nog maar twee centimeter lang was, terwijl dat vier centimeter moest zijn. De baby zat ook heel laag. 'Hij is klaar om te komen,' zei de gynaecoloog.

»Ik kreeg de daver over heel mijn lijf. We hadden zo lang op dit kind gewacht, we hadden fotootjes en filmpjes van hem waar we al grapjes over maakten: 'Hij heeft de voeten van zijn vader!' En nu zou hij al komen, na zes maanden? 'Dan gaat-ie dood,' was het enige wat ik kon denken. Ik kon niet stoppen met huilen.

»**Pieter**, mijn vriend, bracht me naar een gespecialiseerd ziekenhuis in de buurt. Die spanning in mijn buik bleek te wijzen op weeën. Ik werd meteen opgenomen. Ik kreeg weeënremmers en ik mocht mijn bed niet uit. En probeer stress te vermijden, zeiden ze. Ga er maar aanstaan, terwijl het leven van je kind op het spel staat.

»In het begin dacht ik: dit hou ik geen uur vol. Maar dan heb ik geprobeerd om mezelf overzichtelijke doelen te stellen. Mijn eerste doel was: 25 weken halen. Dan kon

Dossier Prematuurtjes [1]

7% VAN ALLE VROUWEN BEVALT TE VROEG

ik medicatie krijgen die de longripping van ons zontje zou bevorderen: erg belangrijk om zijn kansen te verbeteren. Die week ging voorbij en ons zontje bleef dapper zitten. Het nieuwe doel werd: 30 weken.»

HUMO Hoe voel je je dan, terwijl je de dagen telt?

Hilde «Ik was elke seconde van elke dag ongerust – dat hoop ik nooit meer mee te moeten maken. Als ik eventjes uit bed moest, was ik bang om te vallen. Als ik op een krukje onder de douche zat, dacht ik: help, als nu mijn water breekt, dan wéét ik het geeneens. Ik raakte geconstipeerd omdat ik zoveel platlag én omdat ik op het toilet niet meer durfde te drukken, bang dat mijn kindje in de pot zou belanden. Dat klinkt totaal onnozel, en normaal sta ik behoorlijk nuchter in het leven, maar zo irrationeel word je op zo'n moment blijkbaar. Elke dag was één groot gevecht tegen een afschuwelijk voorgevoel: mijn kind zal dood ter wereld komen, en dan is mijn leven kapot. Ik was enorm zwaarmoedig, maar ook daar moest ik tegen ingaan, vond ik: dat was niet goed voor de baby.»

HUMO Hoe reageerde je vriend?

Hilde «Pieter pendelde tussen het ziekenhuis, zijn werk en ons toekomstige huis, dat hij grotendeels zelf aan het verbouwen was. Hij probeerde zich sterk te houden, maar ik voelde de pijn en de angst

bij elke omhelzing. Hij zweeg om mij niet extra te belasten, en ik liet dat gebeuren. Ik wist met mezelf geen blijf, en het was zo moeilijk om te praten – ik lag met een andere vrouw op de kamer.

»Mijn zwangerschap leek wel een ziekte die bestreden moest worden. Driemaal daags een weeënremmer, elke dag controles, en *collateral damage* die mij elke menselijke waardigheid ontnam. Eén voorbeeld. Gezien mijn constipatieprobleem moest ik een lavement krijgen. Ik sprak met de verpleegsters af dat ik dat zelf zou doen, maar die andere vrouw op de kamer had dat gehoord. Toen ik daar met die spuit aan de slag was, ontsnapte er een klein kreuntje, waarop de buurvrouw: 'Volhouden hè, je moet het zeker een kwartier laten inwerken.' En terwijl je naar de wc spurt, hoor je nog: 'Succes hè, het zal nu wel lukken!' De scháámte waarmee ik toen op de pot zat...

»Maar alles voor mijn kind: ik heb de 30 weken gehaald. Daarna mocht ik terug naar huis. Ik moest verder platliggen, en dat heb ik een week volgehouden. Toen kreeg ik opeens stevig bloedverlies, en een uur later verloor ik iets waarvan ik dacht dat het de slijmprop moest zijn – een signaal dat de bevalling op til is. 'Meteen naar het ziekenhuis,' zei de gynaecoloog. Op dat moment heb ik een knop omgedraaid: je gaat bevallen op 31 we-

ken, nu niet meer angstig of ongerust zijn, nu moet je vooruit. Ik voelde zelfs een soort opluchting: de verlossing is nabij. Dat klinkt misschien egoïstisch, maar ik kón niet meer.»

KINDJE VAN PORSELEIN

Hilde «De bevalling was erg zwaar: ik plakte tegen het plafond van de pijn. Ik was niet genoeg voorbereid: ik had vooraf nooit ademhalingsoefeningen mogen doen, want dat had de bevalling op gang kunnen brengen. Bovendien werkte de epidurale verdoving eerst niet. Het duurde ook allemaal gevaarlijk lang, ze vreesden eventjes voor een keizersnede, maar toen kwam ons zontje opeens toch.

»Ze hebben **William** heel eventjes bij mij gelegd, maar daarna werd hij razendsnel in doeken gewikkeld en meegenomen naar intensieve zorg. Pieter mocht mee, ik bleef achter. Maar ik vond het allemaal prima. Ik was weg van de wereld. Ik wilde alleen nog slapen.

»Het eerste nieuws was positief: William hoefde niet beademd te worden en hij woog twee kilo, een stuk meer dan de meeste kindjes op die leeftijd. Ik heb hem diezelfde dag nog heel eventjes gezien, maar ik was doodmoe, en emotioneel hield ik de pauzetoets ingedrukt, denk ik. Ik was bang om hem alsnog te verliezen.

»De echte schok kwam pas de ochtend daarna. Pieter en ik gingen neonatologie binnen, en ik wist niet welk kind het mijne was. Een verschrikkelijk gevoel. Toen Pieter me de juiste couveuse wees, stond mijn hart stil. William was zo ongeloflijk klein dat de hele wereld opeens buiten proportie leek. Ik zag al die akelige slangetjes en tubes, en over mijn kind stond een stolp: *te teer om aan te raken*. En dat was dan mijn zoon. Niks klopte met mijn gevoel en mijn verwachtingen. Ik heb daar tranen met tuiten staan huilen.»

HUMO Helpt de medische staf je daar dan doorheen?

Hilde «Die mensen zijn fantastisch. Ze probeerden ons enigszins gerust te stellen door veel uitleg te geven, maar we kregen ook te horen hoe kwetsbaar William nog was: er waren risico's op hersenbloeding, op infecties... Bij elk flinkerend lampje en elk piepje dachten we het ergste. Als het aan mij had gelegen, stond er vierentwintig uur per dag

een verpleegster exclusief naast zijn couveuse.

»In het begin durfde ik hem ook niet aan te raken. Als ik naar hem keek, kreeg ik tot mijn verbazing priemende steken in mijn borsten: de melk zat klaar. Maar ik mocht hem geen borstvoeding geven. Prematuurtjes hebben geen zuigreflex, en hun maag- en darmstelsel is nog onvoldoende ontwikkeld om moedermelk te verdragen. Het enige wat ik kon doen was afkolven: héél romantisch. En verder alles aan het medische team overlaten. Dan voel je je een kip van een moeder.»

HUMO Rationeel weet je toch dat je niks anders kán? Dat maakt van jou toch geen slechte moeder?

Hilde «Maar dat is net het probleem: met ratio heeft het niks te maken. Ik vóélde me de slechtste moeder aller tijden, en ik had een joekel van een schuldgevoel. Jan en alleman zet kinderen op de wereld, maar ik kon mijn kind niet eens lang genoeg in mijn buik houden. Ik verweet mezelf ook dat ik op dertig weken naar huis was gegaan – misschien had ik het langer volgehouden als ik in het ziekenhuis was gebleven? De artsen zeiden van niet, maar toch.»

HUMO En dan moest je na een paar dagen ook nog naar huis zonder William.

Hilde «Dat was de hel. Als ik hem in het ziekenhuis ging opzoeken, zat ik uren aan een stuk naast zijn couveuse, en als ik daarna weer in mijn auto stapte, had ik maar één gedachte: ik wil terug naar binnen. Thuis zat ik voortdurend naar zijn fotootje te staren, en 's nachts kon ik niet slapen omdat ik aan hem moest denken. Toen begreep ik mijn eigen gevoelens niet, nu denk ik: ik was zó bang om hem te verliezen dat ik hem niet los kon laten.

»De ploeg van neonatologie heeft me dan aangeraden om mijn bezoekjes te beperken tot twee per dag, telkens op een vast uur. Dat heeft me wel geholpen. Na verloop van tijd mocht ik zijn pampertje ook verversen. Eerst durfde ik niet, bang om mijn porseleinen kindje te breken. Maar de verpleegster trok me over de streep, en daarna was ik blij dat ik toch iets voor mijn zoon kon doen.

»Nog later lieten ze me kangoeroeën: ze leggen je baby in zijn blootje op jouw blote lijf om de hechting tussen ouders en kind te bevorderen. De eerste minuten was dat zalig: eindelijk mijn kind bij mij. ▶

‘WAT HEEFT ONS KLEINE MEISJE MISDAAN DAT ZE AMPER MAG PROBÉREN TE LEVEN?’

Dossier Prematuurtjes [1]

► Tot ik merkte dat William nu en dan stopte met ademen. Bij prematuurtjes is dat nog geen vanzelfsprekende reflex. Als ze het vergeten, vertraagt hun hartslag, en slaat de cardio-respiratoire monitor alarm: dan moet je ze zachtjes stimuleren, en meestal beginnen ze dan vanzelf weer te ademen. Maar zo werd die heerlijke intimiteit toch ook weer eng en stresserend. Ik zat bijna de hele tijd zachtjes aan Williams voetje te friemelen om hem toch maar bij de les te houden.»

OVERBEZORGD

Hilde «Thuis ging het inmiddels niet goed. Ik was bang, kwaad, teleurgesteld: waarom moet dit ons overkomen? De kleinste akkiefetjes werden drama's. Moest ik voor Wil-

ik aan hem verplicht, vond ik.

»Na een goeie maand mocht William eindelijk mee naar huis. Ze namen wel nog eerst een slaaptest af, en die was niet goed: we zouden een monitor mee naar huis krijgen. Pijnlijk om te horen: hij was nog altijd niet klaar voor het echte leven. Maar we mochten altijd bellen met vragen, vierentwintig uur per dag. Dat stelde ons enigszins gerust.

»Die eerste dagen thuis waren we heel bezorgd. Is de monitor wel goed aangesloten? Heeft hij zijn vitamines wel gekregen? We zijn nu drie maanden verder, en het gaat nog altijd niet goed. Hij drinkt bijna geen enkel flesje probleemloos op, hij slaapt nooit lekker door... Hij huilt ook vaak. Dan spant zijn lijfje helemaal op van de pijn. 'Maag en darmen,' zeggen de

hem in een winkel staat. Babysitters vinden we niet, want het is toch een grote verantwoordelijkheid. En gaan we toch eens de deur uit, dan is er gegarandeerd een goedbedoelende voorbijganger die z'n hoofd in de kinderwagen steekt en zegt: 'Oh, zo'n kleintje, die is zeker nog maar een paar dagen oud?' Tel daar de dodelijke vermoedigheid bij, en je weet dat spanningen in je relatie niet ver weg zijn.

»Ik zie William dolgraag, en ik ben ongelooflijk blij dat hij er is, maar op mijn donkerste momenten vraag ik mij af of de keuze voor een kind niet fout is geweest. Soms fantaseer ik dat ik hem een badje geef, hem zijn mooiste kleertjes aantrek, wacht tot Pieter thuis is – en dan op mijn fiets spring en nooit meer terugkom. Natuurlijk meen ik dat niet, maar het geeft aan hoe diep de put soms is.

»Pieter probeert dapper te zijn, maar een tijd geleden vond ik hem totaal in tranen. Hartverscheurend. Pas toen kwam alles eruit: de eenzaamheid, de spanning, de angst. De meeste mensen hebben daar weinig begrip voor. Het heeft ons veel moeite gekost om een kindje te krijgen, en nu mogen we alleen maar blij zijn en zeggen hoe fantastisch het allemaal is. Maar een prematuur kind krijgen is echt zwaár.»

HUMO Ben je bang voor de toekomst?

Hilde «Dat proberen we niet te zijn. We nemen het met één dag tegelijk.

»Kijk, toen ik wist dat we een kind zouden krijgen, heb ik zo'n boek geleend over zwangerschap en kindjes. Alles wat ik nu meemaak, stond daar níét in.'
artsen, 'een klassiek probleem bij prematuren. Slaapproblemen idem dito. Daar moet hij doorheen.' Wéér staan we machteloos toe te kijken. En ondertussen raken we zelf over onze toeren.
»Wij zijn mensen die graag op stap gaan, maar dat is nu echt niet evident. Als William wakker is, heeft hij vaak pijn. Als hij eet, moet hij vaak overgeven: reflux – ook iets waar veel prematuurtjes last van hebben. Als hij slaapt, kan het alarm altijd afgaan – dat zie je liever niet gebeuren als je met

tig weken zwangerschap. Haar zus **Laura** is inmiddels een kwiek meisje van zeven, en er is ook een zusje van vijf, **Lien**. Maar in het gezin van **Caroline** en **Ludo** heeft Héléne voor altijd een prominente plek.

Caroline Osselaer «Ik kon alleen in verwachting raken via ICSI – da's een techniek waarbij de zaadcel in de eicel wordt geïnjecteerd. Bij de eerste poging was het raak. En dan was ik nog zwanger van een tweeling ook: een meisjesdroom ging in vervulling.

»Na 22 weken liep het fout. Ik had vier centimeter ontsluiting en een uitpuilende vruchtzak, het gevolg van een ontstoken placenta. Om de kindjes te redden, moest ik een riskante operatie ondergaan: de vruchtzak werd teruggeduwd, en ik kreeg een ring rond mijn baarmoederhals.

»In eerste instantie leek de ingreep geslaagd, maar na 25 weken en 5 dagen kreeg ik barenswéeën – 14 weken en 3 dagen te vroeg. Ik had ontzettend veel pijn, en er was gevaar voor de baby's. Daarom werd ik onder narcose gebracht voor een spoedkeizersnede.»

Ludo Bogemans «Ik heb gezien hoe ze haar opensneden – het bloed gutste er met pollepels uit, en opeens kwamen er twee hele kleine kindjes tevoorschijn. Ze weenden niet. Ik schrok toen ik ze zag: Laura woog 700 gram en Héléne 835. Da's minder dan een braadkip.

»Ze moesten meteen naar de dienst intensieve zorg van de afdeling neonatologie. Héléne was in geen tijd geïntubeerd en ze kreeg meteen een gezonde kleur, maar Laura werd langzaam blauw. Ze hebben ontzettend moeten knokken om haar erdoor te halen, maar het is gelukt. De dokters durfden ons wel nog niet gerust te stellen: de eerste vierentwintig uur waren cruciaal, zeiden ze.»

HUMO Stond jij er helemaal alleen voor?

Ludo «Caroline lag op intensieve zorg: ze moest slapen en recuperen. Héléne en Laura lagen in couveuses, waar ze permanent in de gaten gehouden werden. En ik kon voor geen van hen echt iets doen. Een vreselijk gevoel.

»Ik vond het ook heel eng om de kindjes in hun couveuses te zien. Ze lagen aan machines die piepten en flikkerden, en door het hoge-frequentie-beademingsapparaat vibreerden hun borstkasjes. Dat ziet er heel onnatuurlijk uit.»

Caroline «De avond na de geboorte hebben ze mij nog eventjes naar hen toe gereden. Daar stond ik, in mijn bed op wiertjes tussen die twee couveuses. 'Mevrouw, u mag ze aanraken,' zei een verpleegster, maar ik durfde niet. Ze voelden nog niet helemaal als mijn kindjes.

»De volgende ochtend ben ik samen met Ludo opnieuw gaan kijken. De eerste vierentwintig uur waren voorbij, dus we dachten dat het grote gevaar geweken was. Ik zwééfde toen ik mijn meisjes zag. Ze waren klein en kwetsbaar, maar ze zouden zich er wel doorheen slaan. Dacht ik.»

HUMO Wat zeiden de artsen?

Caroline «Héléne deed het naar omstandigheden goed. Maar Laura's bloeddruk was veel te laag. Prematuurtjes hebben deugd van contact met hun ouders, zeiden ze: we mochten onze handen zachtjes tegen haar voetjes en haar hoofdje leggen, zodat ze wist dat we er waren. Urenlang heb ik zo gezeten, tot ik mijn armen niet meer voelde. En langzaam ging het beter met haar.»

Ludo «We waren blij: onze twee dochters vochten zich ook door de tweede en derde dag.»

NOOIT MEER UIT BED

Caroline «Die derde avond werd ik terug naar mijn kamer gebracht. Daar kreeg ik opeens een paniekaanval: 'Er is iets met ons Héléne, ik voel het! En we hebben nog niet eens foto's van haar genomen!' Ik heb mijn schoonmoeder toen nog gebeld om filmrolletjes te gaan kopen; Ludo zou die bij haar gaan ophalen en 's anderendaags meebrengen.

»De volgende ochtend werd ik heel vroeg wakker. Ik belde meteen naar neonatologie. Daar zeiden ze dat het helemaal niet goed ging met Héléne.»

Ludo «Caroline belde me, helemaal over haar toeren. Ik probeerde haar te kalmeren: met zulke kleintjes gaat het altijd een beetje op en af, en Héléne was toch de flinkste van de twee? Ik kon ook niet naar het ziekenhuis komen, want ik moest net die dag voor het eerst weer gaan werken.»

Caroline «Toen ik eindelijk op neonatologie aankwam – ik had moeten wachten op mijn ochtendverzorging – zag ik ongewoon veel bedrijvigheid rond Hélénes couveuse. De arts kwam meteen naar me toe: 'Ik heb slecht nieuws: uw doch-

Caroline, Ludo en hun dochters Lien en Laura, met op de foto Laura's tweelingzusje Héléne: 'Zelfs op momenten van grote vreugde denk ik altijd eventjes: 'Wat jammer dat zij er nu niet is.''

tertje heeft een heel zware hersenbloeding gehad.' Ik kon het niet geloven: 'En wat kan ik doen?' – 'U kunt haar nog laten dopen.'

»Ik was totaal overstuurd. Een verpleegster bracht me terug naar mijn kamer, zodat ik Ludo kon bellen. Hij zat honderd kilometer verderop, en hij had geen eigen vervoer: hij zou een taxi naar het ziekenhuis nemen. Het duurde uren voor hij er was. Al die tijd heb ik zitten wachten op bed, compleet geblokkeerd.»

HUMO Was er niemand die je opving?

Caroline «Er is een verpleegster bij mij gebleven, maar ik vind het nog altijd verschrikkelijk dat ze op neonatologie niet gezegd hebben: 'Je kunt ook terug naar boven om bij je dochter te zijn: ze sturen Ludo wel na.' Zelf kon ik niet meer helder denken, maar je zou toch verwachten dat een *professional* dat op zo'n moment wél kan. Ik voelde me al schuldig omdat ik de voorbije dagen meer aandacht had besteed aan Laura, en toen kwam dat er nog bovenop.»

HUMO Hoe ging het verder toen Ludo er was? Moesten jullie wachten tot Héléne zou sterven?

Caroline «Nee. Bij prematuurtjes die zo zwaar getroffen zijn, zetten ze de intensieve zorg stop: dan sterft het kindje vanzelf. Ze zouden Héléne nog wel bij ons brengen, zodat we afscheid konden nemen. We hebben de artsen wel honderd keer gevraagd: 'Zijn jullie héél zeker dat ze geen énkele kans maakt?' Maar ze waren formeel: haar hersenstam was aangetast, behandelen had geen zin meer.»

Ludo «We hebben dan een pastoraal werker gevraagd om haar te dopen, met de familie erbij. We zijn niet echt gelovig, vooral ik niet, maar als dat het enige was wat we nog voor Héléne konden doen, dan moest dat maar gebeuren.»

Caroline «Na de korte dienst bleven Ludo en ik achter. We kregen Héléne in onze armen – toen werd ze nog beademd. De arts en de verpleegster bleven erbij staan: 'Zeg maar wanneer jullie er klaar voor zijn.'»

Ludo «We hebben daar twee uur

gezet. Héléne ging van Caroline naar mij en terug. En ondertussen stonden de arts en de verpleegster te wachten. Uiteindelijk heb ik, om hun kostbare tijd niet langer te verdoen, gezegd: nu dan maar.»

Caroline «Ik heb er achteraf enorm mee gezeten dat wij dat moment moesten bepalen. Mijn lichaam was niet in staat geweest om mijn kinderen lang genoeg te dragen, en nu had ik ook nog eens zelf beslist om de beademing stop te zetten... Hoe slecht kan je als moeder zijn? Héléne maakte geen enkele kans, dat wéét ik, maar toch.»

Ludo «Een verpleegster heeft haar dan morfine gegeven tegen de pijn en haar beademingstube afgekoppeld. Haar hartje bleef nog behoorlijk lang kloppen, vonden wij – en toen was het gedaan.»

HUMO Kun je beschrijven wat je toen voelde?

Caroline «Onmetelijk verdriet.»
Ludo «Ik kon het niet bevatten. Pas wéken later zou het ten volle tot mij doordringen wat er gebeurd was.»
HUMO Jullie zijn nog een tijd bij Héléne gebleven nadat ze gestorven was.

Caroline «Ja. Dan vallen alle codes weg. Toen ik hoorde dat ik mocht kangoeroeën, heb ik meteen mijn kleren uitgetrokken. Kon me niet schelen wie mij zo zag, ik dacht alleen aan mijn kind.

»De dagen daarna waren al even intens. Het was heerlijk om bij haar te zijn en haar vast te pakken. Haar lijfje was niet stijf. We vonden haar ongelooflijk mooi.»

Ludo «Ze lag opgebaard in een speciaal kamertje in het ziekenhuis, waar we haar in een bedje konden leggen. We konden haast niet vatten dat ze er niet meer was. Uren hebben we naar haar zitten staren, kijkend of ze toch niet ademhaalde. Eén keer dachten we zelfs écht dat we haar borstkasje zagen bewegen. In onze ogen bleef ze er ook voortreffelijk uitzien, maar nu zien we op de foto's dat er na een paar dagen wel tekenen van aftakeling waren.»

HUMO Hebben jullie de kans gekregen om alles te doen wat jullie belangrijk vonden?

Caroline «Tegenwoordig worden ouders aangemoedigd om hun kindje nog een laatste keer te wassen en aan te kleden, maar ons heeft niemand dat gevraagd. En zelf weet je in zo'n situatie niet wat allemaal mag. Ik had Héléne graag even mee naar huis geno-►

Hilde met haar vriend Pieter en hun zontje William: 'Toen ik wist dat we een kind zouden krijgen, heb ik zo'n boek geleend over zwangerschap en kindjes. Alles wat ik nu meemaak, stond daar níét in.'

liam iets administratief regelen en kon ik op één vraag niet antwoorden, dan was ik ontroostbaar. Ging ik de deur uit en vergat ik een onderdeel van de afkolfmachine, dan begon ik te huilen. Zelfs de kleine dingen verpestte ik. Wat moest dat worden later?

»Ik durfde ook niet te blij zijn. Een goeie vriendin stelde voor om eens een terrasje te doen. Het idee dat ik me zou zitten te amuseren terwijl mijn zoon in zijn eentje lag te vechten... Onverdraaglijk. Maar bij hem hield ik me sterk. Dat was

artsen, 'een klassiek probleem bij prematuren. Slaapproblemen idem dito. Daar moet hij doorheen.' Wéér staan we machteloos toe te kijken. En ondertussen raken we zelf over onze toeren.

»Wij zijn mensen die graag op stap gaan, maar dat is nu echt niet evident. Als William wakker is, heeft hij vaak pijn. Als hij eet, moet hij vaak overgeven: reflux – ook iets waar veel prematuurtjes last van hebben. Als hij slaapt, kan het alarm altijd afgaan – dat zie je liever niet gebeuren als je met

DE OUDERS VAN HÉLENE: 'BEADEMING STOPGEZET'

Het geeft een raar gevoel: je zit samen fotoboeken te bekijken van de eerste dagen na een bevalling, en opeens zie je een reeks van een dood kindje, tot in het kistje toe. **Héléne** was de helft van een tweeling, prematuur geboren na ruim vijftien-

Dossier Prematuurtjes [1]

► men, om haar te tonen waar ze terecht had moeten komen. Ik had ook graag een lokje haar afgeknipt om te bewaren, maar daar hebben we niet aan gedacht. We hebben wel een afdruk van haar voetje gemaakt (toont een piepklein afdrukje op het kaartje van Hélénes overlijden).»

HUMO Hoe verliep de begrafenis?

Ludo «Van de hele periode tussen de geboorte van de tweeling en het afscheid van neonatologie kan ik een film afspelen: ik herinner me alles haarscherp, tot in de kleinste details. Maar de dag van de begrafenis blijft zelfs na zeven jaar een wazige vlek – het was te veel.»

Caroline «Hélène in haar kistje leggen: dat was het allergeest.»

Ludo «Ik heb ons dochtertje uit Carolines handen moeten trékken, ze kon haar niet loslaten.»

Caroline «En na die mis laten ze dat kleine kistje in de grond zakken: afgrijselijk. Nadien zou je het liefst in je bed kruipen en er nooit meer uitkomen.»

TOTAAL GEGRASHT

HUMO Ondertussen hadden jullie nog een ander kindje op neonatologie liggen.

Ludo «Elke ochtend stond ik om zes uur op; dan belde ik naar het ziekenhuis om te horen hoe Laura's nacht geweest was en maakte ik voor Caroline een verslagje. Elke dag, vier maanden lang.»

Caroline «Ik had het ontzettend moeilijk: zoveel angst, en boosheid, en verdriet. Drie keer per dag ging ik Laura bezoeken, en dan probeerde ik me sterk te houden. Maar eigenlijk was ik geen moment gerust: zo bang om haar ook nog te verliezen.»

»Toen de artsen begonnen over een datum waarop Laura naar huis zou mogen, dacht ik: nu is het ergste voorbij. Maar een week vóór het zover was, kreeg ze een infectie. Opeens lag ze opnieuw aan de zuurstof. Ze had hoge koorts, en ze at niet. Toen ben ik totaal gecrasht: 'Het is zo ver, dit kind moet ook sterven!'»

»Twee dagen lang heb ik vrijwel onafgebroken naast haar bedje gezeten. Toen was ze weer beter, en kort daarna mocht ze definitief mee naar huis. Met een cardio-respiratoire monitor weliswaar, want het risico op wiegendood was nog reëel.»

Ludo «De eerste nacht begon die monitor te loeien, ongelooflijk luid. De kou sloeg me om het hart. In

Ludo over Laura: 'Haar meester van het eerste leerjaar zei: 'Eigenlijk heeft ze maar één probleem: ze wil perfect zijn.' Het is een koppige vechter. Dat was ze op 25 weken, en dat is ze nog steeds.'

het ziekenhuis zeggen ze vooraf: als het alarm afgaat, moet je rustig blijven en je kindje zachtjes aantikken. Rustig blijven?! Je weet dat je kind niet meer ademt, en je bent er al eentje kwijt!»

Caroline «Bleek dat de batterij leeg was. Met Laura ging alles prima.»

HUMO Het lijkt me moeilijk om blij te zijn met je kindje en tegelijk te rouwen om het zusje dat er niet meer is.

Ludo «Een baby heeft veel zorg nodig: we kregen gewoon geen tijd om te rouwen. Daarom zijn we na een tijdje naar de praatgroep 'Met lege handen' gegaan. Daar konden we babbelen over onze verwarrende gevoelens, en merkten we dat alle ouders die een kind verloren hebben zich min of meer zo voelen. We zagen ook ouders die na verloop van tijd toch weer *goesting* kregen in het leven. Daar konden wij ons op dat moment helemaal niks bij voorstellen, maar het gaf hoop.»

Caroline «Met Laura kon ik plezier maken: zij had daar recht op, vond ik. Maar verder was er nul blijdschap in mijn leven. Dat kon niet en dat mocht niet. Ik herinner me de eerste zonnige dag na de dood van Hélène: kwaad dat ik was! Ik wilde donkere wolken en regen, de wereld moest passen bij mijn ellende.»

HUMO Reageerden jullie anders op Hélénes dood?

Caroline «Ik heb over de grond gekropen en als een dier gehuild van de pijn. Ludo kón niet huilen.

Verschrikkelijk vond ik dat.»

Ludo «Caroline sloot zich op in haar verdriet – ik kreeg geen toegang. Van de weeromstuit vluchtte ik in mijn werk: en maar overuren kloppen. Toch hebben we nooit gedacht aan uit mekaar gaan. Na verloop van tijd hebben we ontdekt wat voor ons de oplossing was: praten, dagen en nachten aan een stuk. En als ik het lastig had, voelde Caroline zich net wat sterker en sleepte zij me er doorheen, en omgekeerd. Alsof de natuur ons een handje wou helpen.»

HUMO Wat voor reacties kregen jullie?

Caroline «Als ik met Laura ging wandelen en iemand durfde te zeggen: 'Oh, zo'n kleintje,' dan zei ik meteen: 'Ja, ze is prematuur en haar zus is dood.' Tegen wildvreemden. Ik móést dat vertellen – Hélénes bestaan bevestigen.»

Ludo «Een bevriend koppel had een tweeling van dezelfde leeftijd. Toen we de eerste keer met zijn allen gingen wandelen, duwde iedereen een buggy. Ik liep ernaast, met lege handen. Toen ben ik ingestort: 'En waar is mijn buggy?'»

»Je moet proberen te aanvaarden dat je dochtertje er niet meer is, maar dat is verdorie moeilijk. Het maakt je zo kwaad: wat heeft zo'n klein meisje misdaan dat ze amper mocht probéren te leven?»

WITTE BALLONNEN

Caroline «Een jaar na de geboorte kregen we eindelijk weer een klein beetje zuurstof. Ik durfde al eens te glimlachen, en ik had

heel af en toe weer ergens zin in.

»We wilden een feestje organiseren voor Laura's eerste verjaardag. Dat zou moeilijk worden, wisten we, omdat het ons weer zou confronteren met de afwezigheid van Hélène. Maar we wilden het Laura niet ontzeggen.»

Ludo «En een dag voor het feest stierf de broer van Caroline. Hartinfarct. Drieëndertig jaar, vader van twee jonge kinderen, en behalve mijn schoonbroer ook een heel goeie vriend. Dat was voor mij de genadeslag: toen ben ik echt geknakt. Voor het eerst heb ik ongelooflijk gehuild.»

Caroline «Je bent nog niet hersteld van de ene klap of je krijgt alweer een nieuwe.»

»Het is ontzettend lastig geweest, maar we hebben ons er samen doorheen geworsteld.»

HUMO Jullie hebben zelfs vrij snel beslist om nog een kindje te krijgen. Was dat een vanzelfsprekende stap?

Ludo «Er was geen medische reden om het niet opnieuw te proberen, en we wilden niet dat Laura enig kind zou blijven. We wilden het leeftijdsverschil niet te groot laten worden, dus zijn we naar de fertilitetskliniek gestapt. De eerste ICSI-poging was opnieuw raak.»

Caroline «Er is wel maar één embryo teruggeplant, geen twee. Het risico op een tweeling wilden we niet nog eens nemen, en de artsen raadden het ook af.»

»Ik was blij dat het zo snel lukte, maar ik heb niet kunnen genieten van mijn zwangerschap. Véél te ongerust.»

Ludo «Maar Lien kwam mooi op tijd, en ze was kerngezond.»

Caroline «De eerste dagen durfde ik me niet aan haar te binden. Lien was gekomen met een keizersnede, en ik gebruikte de pijn als excuus om haar niet bij mij te moeten nemen. De angst om haar te verliezen was groter dan het schuldgevoel. Tot een verpleegster haar bedje wou verversen en haar zomaar, zonder aankondigen, op mijn schoot legde. Toen was er geen ontkomen meer aan: ik smolt helemaal.»

HUMO Hoe ging het inmiddels met Laura?

Caroline «Ze deed en doet het fantastisch.»

Ludo «Ze is wel erg fijn gebouwd: ze is nu zeven jaar en weegt 18 kilo – haar beste vriendin weegt er 29. Ze moet ook een brilletje dragen, maar verder... Ze heeft zichzelf le-

ren lezen voor ze naar het eerste leerjaar ging. Opeens las ze hardop titels uit de krant – we wisten niet wat we hoorden!»

Caroline «In de derde kleuterklas kreeg ze toetertesten, die peilen naar de schoolrijpheid: die waren uitstekend. Toen kreeg ik de tranen in mijn ogen. Ergens in je achterhoofd blijf je toch ongerust, omdat extreem premature kindjes (geboren na minder dan 32 weken en lichter dan anderhalve kilo, red.) later wel vaker problemen krijgen.»

Ludo «Eigenlijk heeft Laura maar één probleem,' zei haar meester van het eerste leerjaar: 'ze wil perfect zijn.' En niet alleen op school.

Als ze skeelers krijgt, verwacht ze dat ze dat metéén als de beste kan. Dan begint ze als een bezetene te oefenen, en nu zoekt ze sneller door de straat dan wij. En zo gaat het met alles. Het is een echte doorzetter, een koppige vechter. Dat was ze op 25 weken, en dat is ze nog steeds.»

HUMO Hoe gaat zij ermee om dat Hélène er niet meer is?

Caroline «De laatste tijd heeft ze het er ontzettend moeilijk mee. Ze huult vaak en krijgt woede-uitbarstingen. Dat is begonnen op haar zevende verjaardag. We hadden een groot feest gepland, maar ze was al van bij het opstaan lastig: 'Ik háát deze dag!' Na veel aandringen zei ze wat haar echt dwarszat: 'Ik vind het zo erg dat ik altijd alleen jarig moet zijn.'»

»Ze stelt ook eindeloos veel vragen. 'Hoe groot is mijn zus nu?' 'Wanneer ga ik haar eindelijk terugzien, niet op een foto maar écht?' 'Jullie zeggen dat Hélène in de hemel is, maar wat gaan we dan op het kerkhof doen?'»

Ludo «We zijn te rade gegaan bij een kinderpsycholoog. Hij legde uit dat kinderen tussen zes en acht jaar beginnen te begrijpen wat dood en afscheid is. Als ze weten dat ze eigenlijk een tweelingzusje of -broertje hadden, krijgen ze daar rond die leeftijd vaak problemen mee. We zijn nu met Laura in behandeling: we willen haar helpen om dat verlies een plaats te geven.»

HUMO Hoe vaak denken jullie nog aan Hélène?

Caroline «Niet meer constant, maar toch nog elke dag. Ze heeft maar een paar dagen geleefd, maar

ze is voor altijd onze dochter. Als Laura jarig is, mag iedereen die zin heeft een witte ballon de lucht in laten vliegen om Hélène te herdenken. Kerstkaartjes ondertekeken we altijd met de namen van onze drie kinderen; Hélène krijgt een sterretje bij haar naam.»

Ludo «En we gaan nog regelmatig naar de praatgroep. Da's ons Hélène-momentje. Het doet deugd om nog eens over haar te praten, zeker met mensen die het niet vreemd vinden dat je daar na ruim zeven jaar nog altijd zin in hebt.»

HUMO Zouden jullie van jezelf zeggen dat je gelukkig bent?

Caroline «Ik heb een mooi leven met een fijne man, lieve kinderen en een leuk huis, maar over mijn geluk hangt een schaduw. Zelfs op momenten van grote vreugde denk ik altijd eventjes: 'Wat jammer dat Hélène er nu niet is om dit ook mee te maken.'»

Ludo «Voor mij is het simpel: mijn geluk kan niet compleet zijn, want mijn leven en mijn gezin zijn dat ook niet.»

HUMO Zijn jullie veranderd door wat je hebt meegemaakt?

Caroline «Enorm. Ludo is destijds met een andere vrouw getrouwd, en ik met een andere man. Maar we zijn nog altijd heel hecht, misschien wel hechter dan vroeger.»

»Vroeger deed ik graag onnozelen, de kleinste dingen maakten mij vrolijk. Dat is veel minder nu. Ze zeggen dat verlies je ook rijker maakt, en da's waarschijnlijk waar. Ik heb sinds Hélénes dood eindeloos veel nagedacht over dingen die vroeger zelfs niet in mij opkwamen. Maar 't is verdorie een rijkdom die ik graag had willen missen.»

Ludo «Er is maar één positief gevolg: ik ben mijn prioriteiten gaan stellen – die ommezwaai heb ik pas kunnen maken na de dood van mijn schoonbroer. Ik werk overdag ongelooflijk hard om op tijd te kunnen stoppen, en één dag per week blijf ik thuis. De voorbije week ben ik drie keer de kinderen gaan halen, en we brengen zoveel mogelijk tijd door met ons gezin, onze familie en onze vrienden. Het leven kan onrechtvaardig kort zijn; ik wil tenminste dat elk moment echt van tel is.»

Griet Op de Beeck
Foto's Stephan Peleman

VOLGENDE WEEK:
HET VERHAAL
VAN MARNIX (7)

Meer info op de website van de vereniging van ouders van couveusekinderen: www.vvoc.be

BEAU MONDE

Helmut Lotti goes to 't Schóén Verdiep: op zijn website kondigt het swingendste en croonendste lid der familie Lotigiers aan dat hij op 9 mei op het Antwerpse stadhuis

Helmut Lotti

gaat trouwen met journaliste **Jelle Van Riet**. Eerder beloofde Lotti ook al eeuwige trouw aan **Kimberly** (met wie hij een dochter had, de ietwat ongelukkig genaamde **Mesalina**) en **Carol Jane Poe**, maar dat bleek achteraf dus maar om te lachen. ***** Pim** daarentegen is – behalve zo'n type waarvan ook ik me allang niet meer kan herinneren waarom hij nu eigenlijk ook weer bekend is – zijn vriendin kwijt. Bijna twee jaar had de ex-winnaar van 'Big Bother VIPS' een relatie met **Bo Colruyt**, de dochter van **Jef Colruyt** van de gelijknamige warenhuisketen, maar nu zijn de twee dus uit elkaar. Zowel **Marianne Delhaize** als **Sabrina Van Dunaldy** ontkenen de geruchten als zouden ze zij iets met deze liefdesbreuk te maken hebben. ******* Eveneens in de sector der net iets té lichte muziek vernam ik dat de immer vrolijke **Frans Bauer** aan zijn knie geopereerd moet worden. Frans ging tijdens een optreden op een bedrijfsfeestje onzacht tegen de grond, waardoor hij zijn meniscus scheurde. Op zijn website meldt de populaire zanger en polonaise-trekker dat hij na enkele dagen alweer dansend en springend het podium denkt op te kunnen. ******* Weet

dat omdat ik telkens opnieuw verblind wordt door haar eindeloze rij volstrékt natuurlijk wit blinkende tanden. ******* En weet u wat ik ook weleens denk? Dat Radio 1-presentatrice **Ruth Joos** zwanger is. Ja, ik sta soms nogal wat te denken op mediafeestjes! ******* Vj **Sean** gaat na drie jaar TMF terug naar JIM, waar hij het nieuwe programma 'En avant la musique' zal presenteren. Behalve vj is Sean in het dagelijks leven gewoon Sean d'Hondt, is hij getrouwd met vtmpresentatrice **An Lemmens** en zingt hij bij **Nailpin**. Alles beter dan als Pim geboren zijn, zeg ik altijd maar. ******* Eerst moest **Chris Van den Durpel** afhaken voor de musicalversie van 'Daens' omdat hij over zijn soutane was gestruikelde, en nu kan ook **Mega Mindy**

Mega Mindy

niet meer meedoen. **Free Souffriau** heeft te veel werk met 'Mega Mindy' en haar **Ann Christy**-cd. De rol van Nette wordt overgenomen door **Deborah De Ridder**. ******* Met ruim 200.000 bezoekers is de 'Daens'-musical overigens het zoveelste populaire en financiële succes voor producent Studio 100. Het financiële weekblad Trends heeft bazen **Hans Bourlon** en **Gert Verhulst** dan ook uitgeroepen tot Managers van het Jaar. Terecht, vind ik: het afgelopen jaar is onomstootelijk gebleken dat uw geld inderdaad véél meer opbrengt als u het belegt bij een pluchen hond, een overacterende piraat en een stel plopperdeplop zeggende kabouters dan wanneer u het afstaat aan **Maurice graaf Lippens**, **Jean-Paul Votron** of **Paul D'Hoore**. ******* Showbizz en financiën vormen overigens een wel heel kleine wereld: wist u dat in 2002 niemand minder dan **Jef Colruyt** nog Manager van het Jaar was? En dat uitgerekend Pim in 2007 nog een platencontract van Studio 100 kreeg? ******* Tenzij **Jef Colruyt** of Studio 100 mij ook eens een vetbetaald contract aanbieden: tot volgende week, voor meer boeiend nieuws uit de beau monde!

Kenny De Groot